

En Farlig Affär

Del II

Jag vaknade upp runt elva med en lätt huvudvärk. Solen som sken in var tvungen att bryta sig genom sovrummets gardiner och lyste upp allting i en lätt beigeaktig ton. Isabella var inte där. Jag låg kvar en stund och lyssnade efter ljud. Det var förvånansvärt tyst. Men var är Isabella? Jag hostade, förde lite oväsen i hopp om att hon skulle komma in med ett leende, klädd i min skjorta med humör för lite skoj, men icke. Jag var onekligen ensam. Lika bra att gå upp och så blev det med det. Jag drog på mig kalsongerna och började bekanta mig med hennes lägenhet. Den var fantastisk; högt i tak, lagom modern och stilren, likväl charmig och hemtrevlig. Vardagsrummet var stort, bestående av en ljusgrå tresitssoffa - lik den som stod hemma hos mig i Göteborg, fast bättre på något vänster - en stor bokhylla av mörkbrun furu, fylld med utsökt litteratur (såg bland annat, till min förvåning, ett tummat exemplar av *Svält*) och vid det stora dubbelfönstret, som hade utsikt över en innegård, stod skrivbordet, elegant i sin enkelhet. Vilken lägenhet! Hon hade till och med en skivspelare med tillhörande stereo. Jag satte på radion, musiken fyllde rummet och jag var i himlen. Till tonerna av LCD Soundsystem gick jag till köket, som var litet, modernt och nyrenoverat. Det låg en lapp på köksbordet:

My dear Tomas,

I had to run. My stressfull job, you know.
Feel free to stay as long as you want
Have something to eat,
Take a shower, read one of my books.

I left a set of keys
Reckon your place in Pigneto is not as charming
I might be gone for a while, tho
So have patience, my love

Isabella

Hon hade gjort ett hjärta av o:et i "my love". Jag var lite förbryllad. Menar hon att jag får bo här? Nog låg det en nyckelknippa under brevet hon lämnat, men känns inte det här lite väl snabbt? Jag vet ju inte ens vad hon jobbar med, som ger henne ärr och blåmärken, och tvingar henne iväg på obestämd tid. Å andra hand så tog inte tanken emot allt för mycket. För ett ögonblick lät jag tanken spåra och jag såg hur vi bodde här tillsammans, lyckliga i Rom, som hämtat ifrån en dålig romantisk film. Hon hade dock rätt om en sak: jag avskydde mitt nuvarande boende och jag letade desperat efter ett bättre alternativ. Gärna utan kackerlackor. Det här var ju

onekligen en få förunnad möjlighet, men jag hade ju bara träffat henne en gång! Att flytta ihop nu var... ja, helt dumt kändes det inte heller. Skitsamma, jag behöver inte bestämma mig nu. Jag tog istället en lång dusch och lagade frukost, bestående av några skivor melon, en bit ost, en kopp kaffe och ett löskokt ägg. Delikat. Under frukosten hade jag kollat telefonen och det hade hänt en hel del. Mitt kontrakt hade äntligen gått igenom FAOs administration och jag var nu formellt anställd. Det var fortfarande oklart när jag skulle börja jobba, så jag ringde upp min chef. Han var förvånad över att jag var i Rom, men konstigare saker har väl hänt och vi kom överens om att jag kunde börja imorgon, runt elva ungefär. Det hela kändes väldigt bra. Jag hade kommit hit för att jobba. Även om gårdagens eskapad hade varit ett välkommet avbrott, så hade det planlösa drivandet börjat trötta ut mig. Att ha en uppgift, mer än att bara "finna sig själv", såg jag fram mot. Men det innebar också att jag var tvungen att åka tillbaka till Pigneto för att byta kläder och förbereda inför morgondagen. Det var lite trist, jag hade sett fram mot att stanna här och bekanta mig med området kring Isabellas lägenhet. Min sketna mobil hade dock laddats ur under morgonens surfande. Det var ett problem. Jag visste inte var jag var och behövde google maps för att hitta hem. Isabella kanske hade en laddare någonstans?

Jag började leta; kring sängen, vid väggguttagen, under skrivbordet men hittade ingen laddare. Helst ville jag inte rota bland hennes saker, men det här var något av en nödsituation, så jag rörde mig mot skrivbordet. Jag började leta försiktigt, hittade inget annat än papper och pennor och såna saker. Sen kom jag till den tredje lådan. Den kärvade lite, jag var tvungen att rycka upp den. När jag rotade runt verkade det som att botten satt löst. Märkligt. Jag lyfte ut sakerna som låg där och kände runt. Uppe vid det högra hörnet kunde jag trycka, och märkte att det var en lösbotten. Nyfiket tog jag ur bottenskivan. Under låg det prydligt tre stycken pass, av tre olika nationaliteter. Vid varje pass låg en bunt kontanter i motsvarande valuta. Alla pass hade Isabellas foto, men inget hade hennes namn. Det här började bli obekvämt och alldeles för privat. Jag la tillbaka passen igen satte på locket och la tillbaka prylarna som hade legat där och stängde lådan bestämt. Det här hade inte hänt. Sen gick jag ut, och började planlöst leta efter närmsta tunnelbanestation.

...

Två dagar hade passerat. Jag var fylld av intryck, på gränsen till att blev för mycket. Rom var inte alls som jag hade föreställt mig. Det kändes inte som Europa, var mer likt Istanbul, fast utan klass, ja det låg något ociviliserat över Rom. Charm, det hade staden. Men den saknade helt och hållet stil. En morgon när jag var på väg till jobbet såg jag två orangeklädda män som arbetade med att städa trottoaren. Runt ett träd, i den lilla jordplätten kring stammen låg det ett flertal tomma ölfaskor. En av städarna tog upp en flaska och vräkte den så våldsamt ned på bilvägen att den krossades. Det var som att flaskornas själva existens förolämpade honom på ett

personligt plan, för nog tog han upp nästa och upprepade samma procedur. Den flaskan krossades så kraftigt att han var nära på att få en skärva i ansiktet, men han brydde sig inte, och fortsatte med att krossa flaska efter flaska, i en vild frenesi tills att gatan var täckt av mörkbrunt splitter. Jag har aldrig sett en man som hyst en sådan avsky mot ölfaskor, nej jag har aldrig sett något liknande. Förtvivlad tittade jag runt, för det här kan man ju inte bara låta ske. Det är ju som en symbol av ett samhälle i förfall men det var ingen, inte någon som ens höjde ett ögonbryn. Till och med bilarna fortsatte att susa förbi, obrydda om glaset på vägen. Det var som att det var lika naturligt som att se en stadsduva picka efter mat: Vem bryr sig?

Detta var bara ett av alla de intryck av barbari som den här staden bjöd på. Ironin var slående. Två tusen år sedan hade det Romerska imperiet till fört krig i civilisationens namn mot barbarerna i norr. Två tusen år senare är en nordbo på besök och fasas över barbarerna här. Jobbet blev som en slags frälsning, en frizon i allt detta kaos. FAO var stort. Jag kunde andas ut och ta plats igen, helhjärtat dyka ner i arbetet som stundtals var väldigt givande. Men det fanns ett dilemma: jag hade fortfarande Isabellas nycklar. Det var först när jag kom tillbaka till Pigneto som jag märkte att jag hade råkat få med dem i den högra jackfickan. Isabella bodde i Testaccio, så min ursprungstanke var att lämna tillbaka dem dagen efter och låstas om som att hela den här situationen aldrig hade hänt. Grejen var att dagen efter var väldigt intensiv, med nytt jobb och allt, så när den var slut kunde jag inte tänka på annat än att komma hem och här är vi nu; det är fredag, klockan närmar sig halv sex och min chef har rått mig att ta en öl efteråt för att "networka". Det var tydligen väldigt viktigt för oss praktikanter, och jag är ganska osäker på vad som gäller här nere, så en öl får jag väl ta. Sen måste jag verkligen gå tillbaka och lämna nycklarna. Imorgon vill jag turista och på söndag måste jag springa massa ärenden så jag vill inte behöva åka till Testaccio i onödan. Det känns riskabelt nog som det är, hon kan ju komma tillbaka när som helst, och jag vill bara komma ur den här situationen så fort som möjligt.

Eller? En öl blev några stycken, som det lätt blir och när jag väl kom iväg och snubblade upp mot hennes trappuppgång hoppades jag att hon skulle vara hemma. Hade ju varit oartigt att lämna utan en avskedskyss, menar jag. Det var nedsläckt hemma hos henne. Något kändes fel.

- Isabella?

En snara dras runt min hals. Jag kan inte andas. Jag försöker kämpa emot, men personen som stryper mig är för stark. Han håller mig i ett järngrepp, jag kan inte ens göra motstånd. Det börjar svartna. Är det så här jag dör? En dov duns. Snaran lättar kring min hals. Jag faller ner på knä och hostar. Det flimrar för ögonen. Tumult. Någon slåss, jag tittar upp och ser Isabella sparka en man rakt i magen. Kraften av hennes spark slungar honom med ett brak in i bokhyllan, men det är som att han knappt märkte av det, för han svarar blixtnabbt med att kasta ett lexikon i ansiktet på Isabella, som väjer undan med sin högerarm vilket ger honom ett tillfälle att åter gå till attack och han börjar slå mot hennes njurar. Isabella flyter som vatten, rör sig

med slagen tills att hon låser hans arm, snurrar runt och kastar honom över sig, rakt in i väggkarmen bara en halvmeter från mig. Det är ett ögonblicks tystnad. Han reser sig långsamt och spottar ut en blodad tand. Isabella andas tungt. De mäter varandra i blicken. Isabella är fokuserad. Jag är livrädd och söker hennes blick. Hon möter den, förlorar fokus och då går han till attack. Han matar slag mot henne, hon är oförberedd, backar, tappar fästet, vacklar varpå han sparkar undan hennes ben och hon går ner på knä. Han kommer runt henne och håller henne fast i ett strypgrepp.

I helvete heller. Vad finns runt mig? Det står en klocka, som ett golvur i miniatyr på bordet bredvid mig. Det får duga. Jag reser mig så tyst jag kan, tar upp uret. Det är tungt, väger som en gjutjärnsplatta, tar två snabba steg och häver med all min kraft klockan i bakhuvudet på den okände mannen. Han stönar och stapplar till. Jag slår honom igen, denna gång faller han. Det blöder från hans huvud. Jag ser rött och adrenalinet sköljer över mig. Han ska inte ställa sig upp igen. Jag sätter mig på knä grensle över honom, fattar klockan med båda händerna och dunkar den rakt i hans ansikte. Hans ena ben rycker till. Sen blir det tyst. Jag kan knappt andas, hostar fram mina andetag och trillar ihop i en hög. Golvet är klibbigt. Jag sluter ögonen, jag måste bara blunda, det här borde inte ha hänt, det har inte hänt, jag...

- Get up Tomas!

Isabella står över mig. Jag är fortfarande här. Vad är det som är så kletigt vid min arm? Hon drar upp mig, jag tittar ned. Så mycket blod. Det doftar järn.

- We have to go now! säger hon bestämt samtidigt som hon drar av min kavaj, som har blivit nedsmetad och blodig. Jag ryser till, och vill instinktivt fly men jag kan inte röra mig. Samtidigt går Isabella från rum till rum och fyller en svart sportväska med till synes slumpmässiga saker. Jag står kvar vid mannen som ligger livlös framför mig. Jag vill säga något men jag vet inte vad.

- Tomas!

Hon står vid dörren, stressad och tittar på mig. Hon nickar och går sedan hastigt ut ur lägenheten. Jag följer efter mekaniskt, nedför trappan, ut på gatan och in i hennes bil. Hon hade redan startat den och jag hinner knappt stänga dörren innan hon kör oss iväg, ut ur Rom.

≈ Del III släpps inom det närmsta ≈